

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 23 januari 2019*

[Text rättad genom beslut av den 14 mars 2019]

”Begäran om förhandsavgörande – Asylpolitik – Kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd – Förordning (EU) nr 604/2013 – Diskretionär bedömning – Bedömningskriterier”

I mål C-661/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av High Court (Förvaltningsöverdomstolen, Irland) genom beslut av den 21 november 2017, som inkom till domstolen den 27 november 2017, i målet

M.A.,

SA,

A.Z.

mot

International Protection Appeals Tribunal,

Minister for Justice and Equality,

Attorney General,

Irland,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av domstolens vice ordförande R. Silva de Lapuerta, tillika tillförordnad ordförande på första avdelningen, samt domarna J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan och C.G. Fernlund (referent),

generaladvokat: E. Tanchev,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

* Rättegångsspråk: engelska.

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- M.A., SA och A.Z., genom M. de Blacam, SC, och G. O’Halloran, BL,
- [I rättad lydelse enligt beslut av den 14 mars 2019] Irland, genom M. Browne, G. Hodge och A. Joyce, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av S.-J. Hillery, BL, och D. Conlan Smyth, SC,
- Tysklands regering, genom T. Henze och R. Kanitz, båda i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom J. Hoogveld och M.K. Bulterman, båda i egenskap av ombud,
- Förenade kungarikets regering, genom C. Brodie, S. Brandon och D. Blundell, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av J. Holmes, QC,
- Europeiska kommissionen, genom M. Wilderspin och M. Condou-Durande, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 6 och 17, artikel 20.3 och artikel 27.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31, och rättelse i EUT L 49, 2017, s. 50) (nedan kallad Dublin III-förordningen).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan M.A., SA och A.Z., å ena sidan, och International Protection Appeals Tribunal (Appellationsnämnden i utlänningsärenden, Irland), Minister for Justice and Equality (justitie- och jämlikhetsministern, Irland), Attorney General (Irland) och Irland, å andra sidan. Målet rör ett överföringsbeslut avseende klagandena enligt Dublin III-förordningen.

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

Genèvekonventionen

- 3 Konventionen om flyktingars rättsliga ställning, som undertecknades den 28 juli 1951 i Genève (*United Nations Treaty Series*, vol. 189, s. 150, no. 2545 (1954)) (nedan kallad Genèvekonventionen), trädde i kraft den 22 april 1954. Den har kompletterats genom protokollet angående flyktingars rättsliga ställning, som antogs i New York den 31 januari 1967 (nedan kallat 1967 års protokoll), vilket i sin tur trädde i kraft den 4 oktober 1967.

- 4 Samtliga medlemsstater är fördragsslutande parter i Genèvekonventionen och i 1967 års protokoll, liksom Republiken Island, Furstendömet Liechtenstein, Konungariket Norge och Schweiziska edsförbundet. Europeiska unionen är inte part vare sig i Genèvekonventionen eller i 1967 års protokoll, men i artikel 78 FEUF och artikel 18 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) föreskrivs att rätten till asyl ska garanteras med iakttagande av bland annat nämnda konvention och protokoll.

Europakonventionen

- 5 Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), är ett multilateralt internationellt avtal som ingicks inom Europarådet och trädde i kraft den 3 september 1953. Alla Europarådets medlemmar, däribland samtliga medlemsstater i unionen, ingår bland de höga fördragsslutande staterna till konventionen.
- 6 I artikel 3 i Europakonventionen anges att "[i]ngen får utsättas för tortyr eller omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning".

Unionsrätt

Stadgan

- 7 I artikel 4 i stadgan föreskrivs följande:

"Ingen får utsättas för tortyr eller omänsklig eller förnedrande bestraffning och behandling."

- 8 Artikel 47 första stycket i stadgan har följande lydelse:

"Var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts har rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol, med beaktande av de villkor som föreskrivs i denna artikel."

- 9 I artikel 52.3 i stadgan föreskrivs följande:

"I den mån som denna stadga omfattar rättigheter som motsvarar sådana som garanteras av [Europakonventionen] ska de ha samma innebörd och räckvidd som i konventionen. Denna bestämmelse hindrar inte unionsrätten från att tillförsäkra ett mer långtgående skydd."

Dublin III-förordningen

- 10 Det ska inledningsvis erinras om att Amsterdamfördraget av den 2 oktober 1997 införde artikel 63 EG, som gav Europeiska gemenskapen befogenhet att vidta de åtgärder för att inrätta ett gemensamt europeiskt asylsystem som Europeiska rådet hade rekommenderat vid sitt särskilda möte i Tammerfors (Finland) den 15 och 16 oktober 1999. I och med att denna bestämmelse antogs blev det möjligt att, mellan alla medlemsstater utom Danmark, ersätta konventionen rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna, undertecknad i Dublin den 15 juni 1990 (EGT C 254, 1997, s. 1), med rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (EUT L 50, 2003, s. 1), vilken trädde i kraft den 17 mars 2003. Dublin III-förordningen, som trädde i kraft den 19 juli 2013 och antogs med stöd av artikel 78.2 e FEUF, ersatte förordning nr 343/2003.

11 Skälen 1–5 i Dublin III-förordningen har följande lydelse:

- ”(1) Ett antal väsentliga ändringar bör göras av [förordning nr 343/2003]. Av tydlighetsskäl bör den förordningen omarbetas.
- (2) En gemensam asylpolitik, med ett gemensamt europeiskt asylsystem (Ceas), är en del av Europeiska unionens mål att gradvis upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa som är öppet för dem som av olika omständigheter tvingas söka skydd i unionen på laglig väg.
- (3) Europeiska rådet enades vid sitt särskilda möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 om att arbeta för att inrätta Ceas, grundat på en fullständig och allomfattande tillämpning av [Genèvekonventionen], kompletterad genom [1967 års protokoll], och på så sätt säkerställa att ingen skickas tillbaka för att bli utsatt för förföljelse, det vill säga att principen om *non-refoulement* upprätthålls. Utan att det påverkar ansvarskriterierna i denna förordning betraktas i detta avseende medlemsstaterna, som alla iakttar principen om *non-refoulement*, som säkra länder för tredjelandsmedborgare.
- (4) I slutsatserna från Tammerfors förklarades också att Ceas på kort sikt bör omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan.
- (5) En sådan metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.”

12 Skälen 13–17 i förordningen har följande lydelse:

- ”(13) I enlighet med Förenta nationernas konvention av år 1989 om barnets rättigheter och [stadgan] bör barnets bästa komma i främsta rummet vid tillämpningen av denna förordning. ...
- (14) I enlighet med [Europakonventionen] och med [stadgan] bör respekten för familjelivet vara en fråga av största vikt för medlemsstaterna vid tillämpningen av denna förordning.
- (15) Om en och samma medlemsstat gör en samlad prövning av ansökningar om internationellt skydd från medlemmar i samma familj kan det säkerställas att ansökningarna prövas grundligt, att de beslut som fattas i dessa ärenden blir enhetliga och att medlemmar i samma familj inte skiljs från varandra.
- (16) För att säkerställa full respekt för principen om familjens enhet och hänsyn till barnets bästa, bör förekomsten av ett beroendeförhållande mellan en sökande och dennes barn, syskon eller förälder på grund av sökandens graviditet eller moderskap, hälsotillstånd eller höga ålder göras till ett bindande ansvarskriterium. Om sökanden är ett ensamkommande barn bör även närvaron av en familjemedlem eller en släkting som kan ta hand om honom eller henne, på en annan medlemsstats territorium, göras till ett bindande ansvarskriterium.
- (17) Varje medlemsstat bör kunna frånga ansvarskriterierna, särskilt om det föreligger humanitära eller ömmande skäl, för att sammanföra familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående och pröva en ansökan om internationellt skydd som den staten har mottagit eller som lämnats in i en annan medlemsstat, även om de inte skulle vara ansvariga för prövningen enligt de bindande kriterierna i denna förordning.”

13 I skälen 19, 32, 39 och 41 i förordningen anges följande:

”(19) För att garantera ett effektivt skydd av den berörda individens rättigheter är det viktigt att fastställa rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten, särskilt i enlighet med artikel 47 i [stadgan]. För att säkerställa respekten för internationell rätt bör ett effektivt rättsmedel för sådana beslut omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs.

...

(32) I fråga om behandlingen av personer som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning är medlemsstaterna bundna av sina förpliktelser enligt internationella rättsliga instrument, inklusive relevant rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

...

(39) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns särskilt i [stadgan]. Förordningen syftar särskilt till att trygga full respekt för den rätt till asyl som garanteras i artikel 18 i stadgan och för de rättigheter som erkänns i artiklarna 1, 4, 7, 24 och 47 i stadgan. Denna förordning bör därför tillämpas i enlighet med detta.

...

(41) I enlighet med artiklarna 3 och 4a.1 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har dessa medlemsstater meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.”

14 Artikel 1 i samma förordning har följande lydelse:

”I denna förordning fastställs kriterier och mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som lämnats in i en av medlemsstaterna av en tredjelandsmedborgare ...”

15 I artikel 3 i Dublin III-förordningen föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska pröva varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som är tillämplig på någon av medlemsstaternas territorium, inklusive vid gränsen eller i transitområden. Ansökan ska prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III fastställs som ansvarig.

2. Om ansvarig medlemsstat inte kan fastställas på grundval av kriterierna i denna förordning ..., ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först lämnades in ansvara för prövningen.

Om det är omöjligt att överföra en sökande till den medlemsstat som ursprungligen utsetts som ansvarig på grund av att det finns välgrundade skäl att anta att det finns systematiska brister i asyloffarandet och i mottagningsvillkoren för sökande i den medlemsstaten, vilket medför en risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i [stadgan], ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat fortsätta att undersöka de kriterier som anges i kapitel III för att fastställa huruvida en annan medlemsstat kan utses som ansvarig.

Om överföringen i enlighet med denna punkt inte kan göras till någon medlemsstat som utsetts på grundval av kriterierna i kapitel III eller till den medlemsstat där ansökan först lämnades in, ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig bli ansvarig medlemsstat.

3. Varje medlemsstat behåller möjligheten att skicka en sökande till ett säkert tredjeland om inte annat följer av de bestämmelser och garantier som föreskrivs i direktiv 2013/32/EU.”

16 I artikel 6 i förordningen, med rubriken ”Skydd för underåriga”, föreskrivs följande:

”1. Barnets bästa ska vara en fråga av största vikt för medlemsstaterna vid alla förfaranden som föreskrivs i denna förordning.

...

3. Vid bedömningen av barnets bästa ska medlemsstaterna samarbeta nära med varandra och särskilt ta vederbörlig hänsyn till följande faktorer:

a) Möjligheterna till familjeåterförening.

...

4. Vid tillämpning av artikel 8 ska den medlemsstat där det ensamkommande barnet lämnade in ansökan om internationellt skydd så snart som möjligt vidta lämpliga åtgärder för att identifiera de familjemedlemmar, syskon eller släktingar till det ensamkommande barnet som befinner sig på medlemsstaternas territorium, samtidigt som man värnar om barnets bästa.

...”

17 Artikel 7.1 och 7.2 i förordningen, vilken återfinns i kapitel III har följande lydelse:

”1. Kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat ska tillämpas i den ordning de anges i detta kapitel.

2. Ansvarig medlemsstat i enlighet med kriterierna i detta kapitel ska fastställas på grundval av situationen vid den tidpunkt då sökanden först lämnade in sin ansökan om internationellt skydd i en medlemsstat.”

18 I artikel 8.1 i samma förordning föreskrivs följande:

”Om sökanden är ett ensamkommande barn ska ansvarig medlemsstat vara den där en familjemedlem eller ett syskon till det ensamkommande barnet lagligen vistas, förutsatt att det är för den underåriges bästa. Om den sökande är en gift underårig vars make eller maka inte lagligen vistas på medlemsstaternas territorium, ska ansvarig medlemsstat vara den medlemsstat där fadern, modern eller en annan vuxen som enligt lag eller praxis i den medlemsstaten ansvarar för den underåriga eller syskon, lagligen vistas.”

19 I artikel 11 i Dublin III-förordningen, med rubriken ”Förfarande rörande familjer”, föreskrivs följande:

”Om flera familjemedlemmar och/eller underåriga ogifta syskon lämnar in ansökningar om internationellt skydd samtidigt i samma medlemsstat, eller vid olika tidpunkter som ligger så nära varandra att förfarandena för att fastställa ansvarig medlemsstat kan genomföras samlat, och om tillämpningen av kriterierna i denna förordning skulle leda till att de separerades, ska följande bestämmelser ligga till grund för att fastställa ansvarig medlemsstat:

- a) Den medlemsstat som genom kriterierna fastställs som ansvarig för övertagande av flertalet familjemedlemmar och/eller underåriga ogifta syskon ska ansvara för prövningen av ansökningar om internationellt skydd från alla familjemedlemmar och/eller underåriga ogifta syskon.
- b) I annat fall ska den medlemsstat som genom kriterierna fastställs som ansvarig för prövningen av ansökan från den äldste av dem ansvara för prövningen.”

20 Artikel 17 i denna förordning, med rubriken ”Diskretionär bedömning”, har följande lydelse:

”1. Genom undantag från artikel 3.1 får varje medlemsstat besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit från en tredjelandsmedborgare eller en statslös person, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i denna förordning.

Den medlemsstat som beslutar att pröva en ansökan om internationellt skydd enligt denna punkt ska bli ansvarig medlemsstat och ska påta sig de skyldigheter som följer av detta ansvar. ...”

21 I artikel 20.3 i förordningen föreskrivs följande.

”Vid tillämpningen av denna förordning ska situationen för underåriga barn som medföljer sökanden och som uppfyller definitionen av familjemedlemmar betraktas som oskiljaktig från hans eller hennes familjemedlems situation och det ska ankomma på den medlemsstat som är ansvarig för att pröva den familjemedlemmens ansökan om internationellt skydd, även om den underårige inte själv är en sökande, förutsatt att detta är för den underåriges bästa. Barn som föds efter sökandens ankomst till medlemsstaternas territorium ska behandlas på samma sätt, utan att ett nytt förfarande för övertagande behöver inledas.”

22 I artikel 27.1 i samma förordning föreskrivs följande:

”En sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller det beslut om överföring.”

23 Artikel 29.1 och 29.2 i Dublin III-förordningen har följande lydelse:

”1. Överföringen av sökanden ... från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten ska verkställas i enlighet med den anmodande medlemsstatens nationella rätt, efter samråd mellan de berörda medlemsstaterna, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader ...

...

2. Om överföringen inte görs inom tidsfristen på sex månader ska den ansvariga medlemsstaten befrias från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, varpå ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten. ...”

24 I artikel 35.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om vilka specifika myndigheter som är ansvariga för att skyldigheterna enligt denna förordning och eventuella ändringar av denna uppfylls. Medlemsstaterna ska se till att dessa myndigheter har de resurser som krävs för att utföra sitt arbete och i synnerhet för att inom föreskrivna tidsfrister besvara framställningar om uppgifter och om övertagande och återtagande av sökande.”

Irländsk rätt

25 Tillämplig nationell lagstiftning utgörs av European Union (Dublin System) Regulations 2014 (2014 års förordning om Europeiska unionen (Dublinsystemet)) (SI nr 525/2014, nedan kallad den nationella förordningen). I förevarande mål är främst följande bestämmelser relevanta.

26 I regulation 2.2 i den nationella förordningen föreskrivs att en term eller ett uttryck som förekommer både i den nationella förordningen och i Dublin III-förordningen ska ha samma innebörd som motsvarande term eller uttryck har i den sistnämnda förordningen.

27 Uttrycket ”beslut om överföring” definieras i regulation 2.1 i den nationella förordningen som ett beslut av Refugee Applications Commissioner (myndighet med ansvar för flykting- och asylfrågor, Irland) (nedan kallad Commissioner) i enlighet med Dublin III-förordningen om överföring av en sökande när staten, i förevarande fall Irland, är anmodande medlemsstat och den anmodade medlemsstaten har accepterat att ta över eller ta tillbaka denna sökande.

28 I regulation 3.1 i den nationella förordningen föreskrivs att Commissioner fullgör de funktioner som tillkommer en medlemsstat när det gäller fastställande av ansvarig medlemsstat, en anmodande medlemsstat och en anmodad medlemsstat. Enligt regulation 3.2 fullgör justitie- och jämlikhetsministern de funktioner som tillkommer en medlemsstat som genomför en överföring.

29 I regulation 3.3 i den nationella förordningen anges att Commissioner fullgör alla de funktioner som avses i artikel 6 i Dublin III-förordningen, som i sin tur hänvisar till barnets bästa ”vid alla förfaranden som föreskrivs i denna förordning”.

30 Enligt regulation 6.1 i den nationella förordningen kan en sökande överklaga ett beslut om överföring.

31 I regulation 6.9 i den nationella förordningen föreskrivs att den domstol som prövar överklagandet ska fastställa eller upphäva beslutet om överföring.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

32 Av beslutet om hänskjutande framgår att tredjelandsmedborgaren SA under år 2010 reste in i Förenade kungariket med en studentvisering och att M.A., som likaså är tredjelandsmedborgare, året därpå anslöt sig till SA efter att ha beviljats medföljandervisering. Deras barn, A.Z., föddes i Förenade kungariket i februari 2014. Föräldrarna beviljades årligen ny visering till dess att den utbildningsanstalt vid vilken SA studerade stängde, varvid deras viseringar löpte ut.

33 SA och M.A. reste då till Irland, där de ansökte om asyl den 12 januari 2016. Ansökan rörande barnet var inkluderad i moderns ansökan.

34 Den 7 april 2016 anmodade Commissioner, på grundval av Dublin III-förordningen, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland att ta på sig ansvaret för prövningen av dessa asylansökningar.

- 35 Nämnda medlemsstat godtog denna framställan den 1 maj 2016.
- 36 SA och M.A. gjorde vid Commissioner gällande att M.A. hade bekymmer med hälsan och att barnet var under utredning vid Health Service Executive (Hälso- och sjukvårdsmyndigheten, Irland) med anledning av hälsoproblem.
- 37 Commissioner rekommenderade överföring till Förenade kungariket och fann, i ett beslut till nackdel för SA och M.A., att det saknades skäl att tillämpa artikel 17 i Dublin III-förordningen.
- 38 SA och M.A. överklagade beslutet om överföring till International Protection Appeals Tribunal (Appellationsnämnden i utlänningsärenden) och åberopade därvid främst nämnda artikel 17 och omständigheter som hade samband med Förenade kungarikets utträde ur unionen.
- 39 Denna instans fastställde den 10 januari 2017 beslutet om överföring, efter att ha angett att den inte hade befogenhet att göra en diskretionär bedömning enligt nämnda artikel 17. International Protection Appeals Tribunal (Appellationsnämnden i utlänningsärenden) underkände även argumenten rörande Förenade kungarikets utträde ur unionen och anförde som skäl att det var den situation som förelåg vid tidpunkten då denna instans skulle avgöra ärendet som var relevant vid bedömningen av beslutets lagenlighet.
- 40 SA och M.A. överklagade detta avgörande till den hänskjutande domstolen, High Court (Förvaltningsöverdomstolen, Irland).
- 41 Den domstolen anser att det i princip är nödvändigt att fastställa vilka verkningar processen för Förenade kungarikets utträde ur unionen kan komma att få för Dublinsystemet för att den ska kunna avgöra det nationella målet.
- 42 Den har vidare angett att den nationella förordningens ordalydelse, vilken motsvarar ordalydelsen i Dublin III-förordningen, bör ha samma innebörd som denna. Den hänskjutande domstolen har följaktligen dragit slutsatsen att det krävs en tolkning av Dublin III-förordningen för att avgöra det nationella målet.
- 43 Mot denna bakgrund beslutade High Court (Förvaltningsöverdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen.
- ”1) Är den nationella behöriga myndigheten, när den ska besluta om överföring av en skyddsökande till Förenade kungariket enligt [Dublin III-förordningen], vid prövningen av frågor som uppkommer i förhållande till den diskretionära bedömningen enligt artikel 17 [i nämnda förordning] och/eller frågor rörande skyddet av grundläggande rättigheter i Förenade kungariket, skyldig att bortse från omständigheter, såsom de föreligger vid tidpunkten för denna bedömning, vad gäller Förenade kungarikets tilltänkta utträde ur Europeiska unionen?
- 2) Omfattar begreppet ’den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat’ i [Dublin III-förordningen] en möjlighet för medlemsstaten att göra en diskretionär bedömning enligt artikel 17 i förordningen?
- 3) Omfattar en medlemsstats åligganden enligt artikel 6 i [Dublin III-förordningen] den befogenhet som erkänns eller ges genom artikel 17 i förordningen?
- 4) Ska begreppet ’effektivt rättsmedel’ tillämpas på ett avgörande i första instans enligt artikel 17 i [Dublin III-förordningen] på så sätt att ett överklagande eller motsvarande rättsmedel ska göras tillgängligt mot ett sådant avgörande och/eller på så sätt att den nationella lagstiftning i vilken föreskrivs ett överklagandeförfarande mot ett avgörande i första instans enligt förordningen ska tolkas så att den omfattar ett överklagande av ett beslut enligt artikel 17?

- 5) Ska artikel 20.3 i [Dublin III-förordningen] få till verkan att den nationella behöriga myndigheten, i avsaknad av bevis som vederlägger presumtionen att det är till barnets bästa att barnets situation behandlas som oskiljbar från föräldrarnas situation, inte har någon skyldighet att beakta barnets bästa åtskilt i förhållande till föräldrarnas situation såsom en separat fråga eller som utgångspunkt för övervägandet av huruvida överföringen ska ske?”

Förfarandet vid EU-domstolen

- 44 Den hänskjutande domstolen har ansökt om att målet ska handläggas enligt det förfarande för brådskande mål om förhandsavgörande som föreskrivs i artikel 23a i stadgan för Europeiska unionens domstol. I andra hand har den ansökt om att målet ska handläggas skyndsamt, i enlighet med artikel 105.1 i domstolens rättegångsregler.
- 45 Vad gäller ansökan om handläggning enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande beslutade domstolen, den 4 december 2017, på förslag av referenten och efter att ha hört generaladvokaten, att inte bifalla denna ansökan.
- 46 Vidare beslutade domstolens ordförande i beslut av den 20 december 2017, M.A. m.fl. (C-661/17, ej publicerat, EU:C:2017:1024), att inte bifalla ansökan om skyndsamt handläggning enligt artikel 105.1 i domstolens rättegångsregler.

Prövning av tolkningsfrågorna

Huruvida tolkningsfrågorna kan tas upp till prövning

- 47 Irland har gjort gällande att de frågor som avser de rättsliga konsekvenserna av Förenade kungarikets eventuella utträde ur unionen ska anses vara hypotetiska, eftersom det ännu inte är känt vilka dessa konsekvenser blir. Följaktligen skulle varje beslut som EU-domstolen i nuvarande skede eventuellt kan komma att fatta rörande den situation som kommer att föreligga vid den tidpunkt då det är avsett att nämnda medlemsstat upphör att vara en av unionens medlemsstater vara hypotetiskt. Enligt fast rättspraxis (dom av den 27 februari 2014, Pohotovost, C-470/12, EU:C:2014:101, punkterna 27 och 29 och där angiven rättspraxis) besvarar inte EU-domstolen hypotetiska frågor och tillhandahåller inte rådgivande yttranden.
- 48 Det framgår av fast rättspraxis att det förfarande som har införts genom artikel 267 FEUF utgör ett medel för samarbete mellan EU-domstolen och de nationella domstolarna, genom vilket EU-domstolen tillhandahåller de nationella domstolarna de uppgifter om unionsrättens tolkning som de behöver för att kunna avgöra de mål som de ska pröva (dom av den 8 december 2016, Eurosaneamientos m.fl., C-532/15 och C-538/15, EU:C:2016:932, punkt 26 och där angiven rättspraxis).
- 49 Inom ramen för detta samarbete ankommer det uteslutande på den nationella domstolen, vid vilken målet anhängiggjorts och vilken har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till EU-domstolen. EU-domstolen är följaktligen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som ställts av den nationella domstolen avser tolkningen av unionsrätten (dom av den 8 december 2016, Eurosaneamientos m.fl., C-532/15 och C-538/15, EU:C:2016:932, punkt 27 och där angiven rättspraxis).
- 50 Av detta följer att nationella domstolars frågor om tolkningen av unionsrätten presumeras vara relevanta. Dessa frågor ställs mot bakgrund av den beskrivning av omständigheterna i målet och tillämplig lagstiftning som den nationella domstolen på eget ansvar har lämnat och vars riktighet det

inte ankommer på EU-domstolen att pröva. En begäran från en nationell domstol kan bara avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågorna är hypotetiska eller EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (dom av den 8 december 2016, Eurosaneamientos m.fl., C-532/15 och C-538/15, EU:C:2016:932, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

- 51 EU-domstolen konstaterar att den hänskjutande domstolen i förevarande fall ingående har redogjort för skälen till att den anser att det är nödvändigt, för att kunna avgöra det nationella målet, att undersöka vilka konsekvenser Förenade kungarikets eventuella utträde ur unionen skulle kunna få med avseende på Dublin III-förordningen.
- 52 Mot denna bakgrund framstår inte den tolkning som den hänskjutande domstolen begärt som irrelevant för att avgöra det nationella målet. Följaktligen ska EU-domstolen besvara de frågor som ställts av High Court (Förvaltningsöverdomstolen).

Prövning i sak

Den första frågan

- 53 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 17.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den omständigheten att en medlemsstat, vilken fastställts vara "ansvarig" i den mening som avses i förordningen, har anmält sin avsikt att utträda ur unionen i enlighet med artikel 50 FEU innebär att den medlemsstat som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig är skyldig att, med tillämpning av bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1, själv pröva den aktuella ansökan om skydd.
- 54 I det avseendet ska det erinras om att den omständigheten att en medlemsstat har anmält sin avsikt att utträda ur unionen i enlighet med artikel 50 FEU inte får till verkan att tillämpningen av unionsrätten avbryts i den medlemsstaten, och att unionsrätten följaktligen gäller fullt ut i denna stat fram till dess faktiska utträde ur unionen (dom av den 19 september 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, punkt 45).
- 55 Såsom det har angetts i punkt 10 ovan har Dublin III-förordningen ersatt förordning nr 343/2003. Vad gäller bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen har EU-domstolen redan tidigare preciserat att lydelsen i den bestämmelsen i allt väsentligt överensstämmer med den så kallade suveränitetsklausulen i artikel 3.2 i förordning nr 343/2003. Tolkningen av den sistnämnda bestämmelsen kan därför även tillämpas på artikel 17.1 i Dublin III-förordningen (dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 53).
- 56 Enligt lydelsen i artikel 3.1 i Dublin III-förordningen ska en ansökan om internationellt skydd prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III i samma förordning fastställs som ansvarig.
- 57 Genom undantag från nämnda artikel 3.1 föreskrivs i artikel 17.1 i samma förordning att varje medlemsstat får besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit från en tredjelandsmedborgare eller en statslös person, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt dessa kriterier.

- 58 Det framgår tydligt av lydelsen i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen att detta är en fakultativ bestämmelse i den mån den överläter på varje medlemsstat att diskretionärt besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit även om den inte är skyldig att pröva ansökan enligt de kriterier för att fastställa ansvarig medlemsstat som anges i förordningen. Utövandet av denna möjlighet omfattas inte heller av några särskilda villkor (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 maj 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, punkt 36). Möjligheten till diskretionär bedömning infördes i syfte att ge varje medlemsstat rätt att själv, på grundval av politiska, humanitära eller praktiska överväganden, bestämma om den ska pröva en ansökan om internationellt skydd trots att den inte är ansvarig enligt kriterierna i förordningen (dom av den 4 oktober 2018, Fathi, C-56/17, EU:C:2018:803, punkt 53).
- 59 Med beaktande av det omfattande utrymme för skönsmässig bedömning som medlemsstaterna har getts i detta avseende ankommer det på den berörda medlemsstaten att fastställa under vilka omständigheter denna avser att utnyttja den möjlighet som bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen ger och godta att själv pröva en ansökan om internationellt skydd som medlemsstaten inte är ansvarig för enligt kriterierna i förordningen.
- 60 Detta konstaterande är för övrigt i överensstämmelse dels med EU-domstolens praxis enligt vilken fakultativa bestämmelser ger medlemsstaterna ett stort utrymme för skönsmässig bedömning (dom av den 10 december 2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, punkt 57 och där angiven rättspraxis), dels med syftet med nämnda artikel 17.1, nämligen att bevara medlemsstaternas befogenheter vid utövandet av rätten att bevilja internationellt skydd (dom av den 5 juli 2018, X, C-213/17, EU:C:2018:538, punkt 61 och där angiven rättspraxis).
- 61 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 17.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den omständigheten att en medlemsstat, vilken fastställts vara "ansvarig" i den mening som avses i förordningen, har anmält sin avsikt att utträda ur unionen i enlighet med artikel 50 FEU inte innebär att den medlemsstat som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig är skyldig att, med tillämpning av bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1, själv pröva den aktuella ansökan om skydd.

Den andra frågan

- 62 Det framgår av de handlingar i målet som EU-domstolen förfogar över att den andra frågan bygger på premissen att det i Irland är Commissioner som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig enligt de kriterier som fastställs i Dublin III-förordningen medan tillämpningen av bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i förordningen ankommer på justitie- och jämlikhetsministern.
- 63 Under dessa omständigheter ska det anses att den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den innebär ett krav på att det är samma nationella myndighet som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig enligt kriterierna i förordningen och som tillämpar bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i samma förordning.
- 64 Inledningsvis ska det erinras om att det framgår av EU-domstolens praxis att det utrymme för skönsmässig bedömning som medlemsstaterna ges enligt artikel 17.1 i Dublin III-förordningen är en integrerad del av de mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en asylansökan enligt denna förordning. Ett beslut av en medlemsstat med stöd av denna bestämmelse om att pröva eller inte pröva en ansökan om internationellt skydd för vilken medlemsstaten inte är ansvarig enligt kriterierna i kapitel III i förordningen utgör således en tillämpning av unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 53 och där angiven rättspraxis).

- 65 Vidare kan det konstateras att det visserligen inte finns någon bestämmelse i Dublin III-förordningen som klart anger vilken myndighet som ska ha befogenhet att fatta ett beslut enligt förordningens kriterier för fastställandet av ansvarig medlemsstat, eller ett beslut med stöd av bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i förordningen. I förordningen preciseras inte heller om en medlemsstat ska anförtro uppgiften att tillämpa både dessa kriterier och bestämmelsen om diskretionär bedömning åt samma myndighet.
- 66 Däremot föreskrivs i artikel 35.1 i Dublin III-förordningen att varje medlemsstat utan dröjsmål ska underrätta kommissionen om "vilka specifika myndigheter som är ansvariga" för att skyldigheterna enligt denna förordning uppfylls och om eventuella ändringar vad gäller dessa myndigheter.
- 67 Av denna bestämmelses lydelse framgår att det ankommer på en medlemsstat att fastställa vilka nationella myndigheter som är behöriga att tillämpa Dublin III-förordningen. Uttrycket "myndigheter som är ansvariga" i nämnda artikel 35.1 medför vidare att medlemsstaterna är fria att uppdra tillämpningen av förordningens kriterier för fastställande av ansvarig medlemsstat och tillämpningen av bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i förordningen åt olika myndigheter.
- 68 Denna bedömning får även stöd av andra bestämmelser i Dublin III-förordningen, såsom artikel 4.1, artikel 20.2 och 20.4, samt artikel 21.3, i vilka uttrycken "dess behöriga myndigheter", "myndigheterna", "till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten", "de behöriga myndigheterna i en medlemsstat", samt "myndigheterna i den anmodade medlemsstaten" har använts.
- 69 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den andra frågan besvaras enligt följande. Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den inte kräver att det är samma nationella myndighet som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig enligt kriterierna i förordningen och som tillämpar bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i samma förordning.

Den tredje frågan

- 70 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 6.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den innebär att en medlemsstat, som enligt förordningens kriterier inte är ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd, är skyldig att beakta barnets bästa och själv pröva denna ansökan, med tillämpning av artikel 17.1 i förordningen.
- 71 Det har redan angetts i punkterna 58 och 59 ovan att utövandet av den möjlighet som medlemsstaterna ges genom bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen inte omfattas av några särskilda villkor och att det, i princip, ankommer på varje medlemsstat att fastställa under vilka omständigheter den avser att utnyttja denna möjlighet och godta att själv pröva en ansökan om internationellt skydd som medlemsstaten inte är ansvarig för enligt kriterierna i förordningen. Mot denna bakgrund konstaterar EU-domstolen att överväganden rörande barnets bästa inte heller kan medföra att en medlemsstat är skyldig att utnyttja denna möjlighet och själv pröva en ansökan som den inte är ansvarig för.
- 72 Härav följer att artikel 6.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den inte innebär att en medlemsstat, som enligt förordningens kriterier inte är ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd, är skyldig att beakta barnets bästa och själv pröva denna ansökan, med tillämpning av artikel 17.1 i förordningen.

Den fjärde frågan

- 73 Den hänskjutande domstolen har ställt den fjärde frågan för att få klarhet i huruvida artikel 27.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den kräver att det ska finnas ett rättsmedel mot ett beslut att inte utnyttja den möjlighet som ges genom artikel 17.1 i samma förordning.

- 74 Enligt lydelsen i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen ska en sökande av internationellt skydd ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller ett beslut om överföring.
- 75 Det anges således inte uttryckligen i den bestämmelsen att det ska finnas ett rättsmedel mot ett beslut att inte utnyttja möjligheten i artikel 17.1 i denna förordning.
- 76 För att uppnå målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt och särskilt att snabbt fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig, vilket ligger till grund för det förfarande som inrättats genom Dublin III-förordningen och som anges i skäl 5 i förordningen, är det lämpligt att inte införa ett flertal olika rättsmedel.
- 77 Principen om ett effektivt domstolsskydd utgör visserligen en allmän princip i unionsrätten, vilken numera är stadfast i artikel 47 i stadgan (dom av den 10 juli 2014, Telefónica och Telefónica de España/kommissionen, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punkt 40 och där angiven rättspraxis). Enligt den bestämmelsen har var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol, med beaktande av de villkor som föreskrivs i den artikeln.
- 78 Om en medlemsstat beslutar att inte tillämpa bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen medför det emellertid med nödvändighet att den medlemsstaten ska fatta ett beslut om överföring. Medlemsstatens beslut att inte tillämpa nämnda bestämmelse kan i så fall bestridas i samband med ett överklagande av beslutet om överföring.
- 79 Följaktligen ska artikel 27.1 i Dublin III-förordningen tolkas så, att den inte innebär ett krav på att det ska finnas ett rättsmedel mot ett beslut att inte utnyttja den möjlighet som ges genom artikel 17.1 i samma förordning. Detta påverkar dock inte möjligheten att bestrida nämnda beslut i samband med ett överklagande av beslutet om överföring.
- 80 Vidare, och i syfte att ge ett användbart svar till den hänskjutande domstolen, anger EU-domstolen att i den mån tolkningsfrågorna i förevarande fall har samband med den omständigheten att medlemsstaten – vilken fastställts som ansvarig i enlighet med Dublin III-förordningens kriterier – har anmält sin avsikt att utträda ur unionen i enlighet med artikel 50 FEU, får denna anmälan, såsom framgår av punkt 54 ovan, inte till verkan att tillämpningen av unionsrätten avbryts i denna medlemsstat. Unionsrätten, inbegripet det gemensamma europeiska asylsystemet samt principen om ömsesidigt förtroende och presumptionen om att medlemsstaterna iakttar de grundläggande rättigheterna, gäller fullt ut i denna medlemsstat fram till dess faktiska utträde ur unionen.
- 81 Av domstolens praxis följer även att en överföring av en asylsökande till en sådan medlemsstat inte får genomföras om det finns välgrundade skäl att anta att nämnda anmälan medför att den asylsökande löper en verklig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i stadgan (dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 65).
- 82 Det ska i det sammanhanget betonas att nämnda anmälan inte i sig kan anses medföra att den berörda personen utsätts för en sådan risk.
- 83 För det första har det gemensamma europeiska asylsystemet utformats i en kontext där det finns fog att anta att samtliga stater som deltar – oavsett om de är medlemsstater eller tredjeländer – respekterar de grundläggande rättigheterna, inklusive de rättigheter som har sin grund i Genèvekonventionen och 1967 års protokoll – det vill säga principen om non-refoulement – och Europakonventionen, samt att dessa stater kan ha ett ömsesidigt förtroende för varandra vad gäller respekten för dessa grundläggande rättigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2011, N.S. m.fl., C-411/10 och C-493/10, EU:C:2011:865, punkt 78). Såsom angetts i punkterna 3–5 ovan är dessutom samtliga nämnda stater parter i såväl Genèvekonventionen och 1967 års protokoll som Europakonventionen.

- 84 För det andra, vad gäller de grundläggande rättigheter som tillerkänns en sökande av internationellt skydd, utöver kodifieringen i artikel 3.2 i Dublin III-förordningen av domstolens praxis rörande förekomsten av systembrister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för sökande i den medlemsstat som fastställts som ansvarig i den mening som avses i förordningen, är medlemsstaterna, såsom framgår av skälen 32 och 39 i förordningen även bundna av praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna och av artikel 4 i stadgan (dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 63). Artikel 4 i stadgan motsvarar artikel 3 i Europakonventionen, och förbudet mot omänsklig och förnedrande behandling i den förstnämnda bestämmelsen har följaktligen, enligt artikel 52.3 i stadgan, samma innebörd och räckvidd som i konventionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 67).
- 85 För det tredje, såsom det har angetts i punkt 83 ovan är medlemsstaterna parter i Genèvekonventionen och 1967 års protokoll samt Europakonventionen, två internationella avtal som ligger till grund för det gemensamma europeiska asylsystemet, och en medlemsstats fortsatta anslutning till dessa konventioner och detta protokoll är inte beroende av dess anslutning till unionen. Av detta följer att en medlemsstats beslut att utträda ur unionen inte påverkar denna stats skyldighet att iaktta Genèvekonventionen och 1967 års protokoll, inbegripet principen om non-refoulement, samt artikel 3 i Europakonventionen.
- 86 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den fjärde frågan besvaras enligt följande. Artikel 27.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den inte kräver att det ska finnas ett rättsmedel mot ett beslut att inte utnyttja den möjlighet som ges genom artikel 17.1 i samma förordning. Detta påverkar dock inte möjligheten att bestrida nämnda beslut i samband med ett överklagande av beslutet om överföring.

Den femte frågan

- 87 Den hänskjutande domstolen har ställt den femte frågan för att få klarhet i huruvida artikel 20.3 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den – i avsaknad av bevis på motsatsen – skapar en presumtion för att det är till barnets bästa att barnets situation behandlas som oskiljbar från föräldrarnas situation.
- 88 Det framgår klart av lydelsen i artikel 20.3 i Dublin III-förordningen att det förhåller sig så. Följaktligen är det endast om det visas att en sådan gemensam behandling av barnets och föräldrarnas situation inte är till barnets bästa som barnets situation ska behandlas åtskilt från föräldrarnas.
- 89 Denna slutsats är i överensstämmelse med skälen 14–16 och med, bland annat artikel 6.3 a och 6.4, samt artikel 8.1 och artikel 11 i Dublin III-förordningen. Av dessa bestämmelser följer att respekten för familjelivet, och då särskilt bevarandet av familjens enhet, i princip ska anses vara till barnets bästa.
- 90 Mot bakgrund av det ovanstående ska den femte frågan besvaras enligt följande. Artikel 20.3 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den – i avsaknad av bevis på motsatsen – skapar en presumtion för att det är till barnets bästa att barnets situation behandlas som oskiljbar från föräldrarnas situation.

Rättegångskostnader

- 91 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) Artikel 17.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat ska tolkas så, att den omständigheten att en medlemsstat, vilken fastställts vara ”ansvarig” i den mening som avses i förordningen, har anmält sin avsikt att utträda ur Europeiska unionen i enlighet med artikel 50 FEU inte innebär att den medlemsstat som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig är skyldig att, med tillämpning av bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1, själv pröva den aktuella ansökan om skydd.
- 2) Förordning nr 604/2013 ska tolkas så, att den inte kräver att det är samma nationella myndighet som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig enligt kriterierna i förordningen och som tillämpar bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i samma förordning.
- 3) Artikel 6.1 i förordning nr 604/2013 ska tolkas så, att den inte innebär att en medlemsstat, som enligt förordningens kriterier inte är ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd, är skyldig att beakta barnets bästa och själv pröva denna ansökan, med tillämpning av artikel 17.1 i förordningen.
- 4) Artikel 27.1 i förordning nr 604/2013 ska tolkas så, att den inte kräver att det ska finnas ett rättsmedel mot ett beslut att inte utnyttja den möjlighet som ges genom artikel 17.1 i samma förordning. Detta påverkar dock inte möjligheten att bestrida nämnda beslut i samband med ett överklagande av beslutet om överföring.
- 5) Artikel 20.3 i förordning nr 604/2013 ska tolkas så, att den – i avsaknad av bevis på motsatsen – skapar en presumtion för att det är till barnets bästa att barnets situation behandlas som oskiljbar från föräldrarnas situation.

Underskrifter